T. Austin-Sparks

Betania

Gândul Domnului pentru adunarea Lui

Există o corespondență între camera de sus din primul capitol al cărții Faptele apostolilor și Betania, „casa smochinilor". Cu ajutorul Domnului, vom dezvolta acest gând, ca să îl înțelegem mai deplin. Înaintea noastră este dorința Domnului de a obține, în cele din urmă, ceea ce avea la început – de a avea în poporul Lui, în mod spiritual, ceea ce era El Însuși la început, prin prezența Lui; iar dacă mi s-ar cere să exprim într-un cuvânt care cred că este obiectivul Domnului, aș spune, vorbind simbolic, că acest cuvânt este „Betaniile". După cum înțeleg eu lucrurile, Betania corespunde pe deplin gândului Domnului. El vrea ca lucrurile să aibă ca temelie temelia Betaniei, să fie zidite conform cu ce reprezintă Betania, și ca Biserica Lui universală să fie reprezentată local de „Betanii". În continuare, vom privi împreună la șapte pasaje din Biblie în care este menționată Betania.

Domnul recunoscut și primit

Luca 10:38: *„Pe când era pe drum cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat* (nu uitați că satele reprezintă adunările locale). *Şi o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei* (Știm acum cui îi aparținea casa, cine era capul acelei case). *Ea avea o soră numită Maria, care s-a aşezat jos, la picioarele Domnului, şi asculta cuvintele*

Lui. Marta era împovărată cu multă slujire, a venit repede la El şi I-a zis ..." (ASV).

În acest prim pasaj unde este menționată Betania sunt prezente unul sau două lucruri care reprezintă, în principiu, acea Biserică, acea Adunare și acea Casă care se află pe inima Domnului. Mă voi opri, în primul rând, asupra unui cuvânt: „Şi o femeie, numită Marta, L-a *primit* în casa ei." Cuvântul „primit" este cuvântul cheie în această propoziție, cuvânt care schimbă numaidecât perspectiva asupra lucrurilor. Acest cuvânt creează o linie de demarcație și ne face să înţelegem mai bine lucrurile.

Ne aducem aminte ce a fost scris privitor la venirea Lui din slavă pe pământ, și anume că „a venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit" (Ioan 1:11). De asemenea, El a spus despre Sine: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul" (Luca 9:58). Și dacă ne-am gândi cine este Cel despre care a fost făcută prima afirmație și cine o face pe a doua și am conștientiza, măcar într-o mică măsură, sensul lor real, am fi uimiți. El este Creatorul tuturor lucrurilor, Stăpânul tuturor lucrurilor, Domnul cerului și al pământului; Domnul, care are un drept mai mare decât orice ființă din univers asupra tuturor lucrurilor; Domnul, pentru care și prin care au fost făcute toate – El a venit și nu a avut unde să-Şi odihnească capul în lumea pe care a creat-o, în domeniul în care are toate drepturile de stăpânitor. Nu a fost primit, ba încă, descriind atitudinea față de El a celor din neamul Lui, spune: „Iată moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi să punem stăpânire pe moştenirea lui. Şi au pus mâna pe el, l-au scos afară..." (Matei 21:38-39).

Aici însă citim: *„Şi o femeie, numită Marta, L-a primit...."* „Biserica Mea" – „biserica *Mea*" – Adunarea Lui, Casa Lui spirituală este locul unde este primit cu bucurie și unde Își găsește odihna. Este locul Lui – locul *Lui* într-o lume care-L respinge; este locul unde este recunoscut. Ați observat că întotdeauna, în toate adunările împrăștiate pe fața pământului, *acest* lucru este începutul unei

adunări? Ei „primesc" cuvântul. Asta s-a întâmplat la Rusalii: *„Atunci au primit cuvântul ..."* (Faptele apostolilor 2:41). În Filipi, *„o anumită femeie, numită Lidia, ... a cărei inimă Domnul a deschis-o, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel. După ce a fost botezată, ea şi casa ei, ne-a rugat şi ne-a zis: «Dacă mă socotiţi credincioasă Domnului, intraţi şi rămâneţi în casa mea»"* (Faptele apostolilor 16:14-15, ASV). Acesta constituie începutul unei adunări – acest lucru este valabil pretutindeni. Înţelegerea spirituală dă naştere unei inimi deschise. Aceasta este prima caracteristică a Bisericii Lui: „L-a primit". Și înseamnă să-I acordăm loc Lui, *locul* de cinste.

Este ceva foarte simplu, însă înseamnă foarte mult pentru Domnul, și este foarte important și pentru noi, deoarece înseamnă că Domnul nu numai că vine, asemeni unui călător în mijlocul nostru, ci și că are o bază, un teren, un loc care Îi asigură cele necesare pentru a-Și dobândi toate drepturile Sale pe plan universal. Permiteți-mi să ilustrez acest lucru.

Vă amintiți istoria tragică consemnată în 2 Samuel 15, despre respingerea lui David, când Absalom i-a uzurpat tronul. Este o istorie mișcătoare: David este alungat din locul lui, pleacă, părăsește domeniul asupra căruia avea drepturi. Câteva persoane îl urmează, iar preotul Țadoc aduce chivotul lui Dumnezeu cu el, însă David se întoarce spre Țadoc și-i spune: „Du chivotul lui Dumnezeu înapoi în cetate. Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi şi mă va face să văd chivotul şi locaşul lui" (vers. 25). Ceea ce voia David să spună era următorul lucru: „Când mă voi întoarce, voi avea în cetate, în locul în care am fost respins, pe cineva care simte cu mine, la care mă pot întoarce. Nu voi reveni ca un străin; nu mă voi întoarce ca să nu găsesc nimic; nu mă voi întoarce pentru a nu găsi niciun loc; nu mă voi întoarce pentru a descoperi că nu am o casă; mă voi întoarce la cineva care este una cu mine. Țadoc, tu ești una cu mine; da, ai vrut să pleci împreună cu mine – aceasta arată că simți în mod desăvârșit cu mine. Întoarce-te așadar în cetate;

și când mă voi întoarce, mă voi întoarce la cineva care este de partea mea."

Acesta este principiul și în cazul nostru. Adunarea este pentru Domnul locul în care El este prezent acum, prin Duhul Lui. Ea proclamă că Domnul are un loc într-o lume care-L respinge, și El Se va întoarce în *acel* loc. El are ceva la care să revină, ceva care este de partea Lui și care, fiind de partea Lui, Îi va asigura, după cum i-a asigurat și Țadoc lui David, terenul de pe care să-Și restabilească dreptul Său universal.

De aceea Domnul dorește ca Biserica Lui să fie formată din adunări, adunări locale, răspândite pe toată suprafața pământului. Ele sunt o mărturie a drepturilor Lui într-o lume în care aceste drepturi Îi sunt contestate și nerecunoscute; ele proclamă: „Da, în această lume, *El* are dreptul suprem, nu uzurpatorul" și păzesc această mărturie. Când El va reveni, ele vor fi mijlocul, instrumentul prin care Își va recâștiga aceste drepturi care I-au fost contestate. Multe lucruri sunt legate de primirea Domnului. El va reveni la ai Lui, pentru că El este deja acolo ca stăpânitor.

Acum înțelegeți de ce Diavolul urmărește întotdeauna să distrugă, dacă poate, expresia locală a Bisericii; să distrugă acele mici grupuri din poporul Domnului care trăiesc într-o unitate și părtășie cereşti cu El. Şi aceasta deoarece ele reprezintă drepturile Lui – drepturile Domnului – contestând întotdeauna, prin însăși prezența lor, drepturile uzurpatorului. Chivotul mărturiei este acolo; și atât timp cât este acolo, de partea Domnului, uzurpatorul nu are stăpânire universală. El știe că aceste adunări demonstrează că împărăția lui este înfrântă, că este în pericol și ele îi sunt, constant, un țepuș în coastă. De aceea, dacă va putea, va stinge, va frânge, va dezbina, va face orice pentru a scăpa de acea manifestare locală care este după chipul lui Cristos și în care El este prezent. Aceasta trebuie să fie Biserica în reprezentarea ei locală; acesta ar trebui să fie scopul existenței pe acest pământ al oricărui credincios; să fie un loc pentru Domnul, o mărturie

cu privire la domnia și drepturile Lui suverane. *Primindu-L* pe Domnul, Îi dăm un astfel de loc și o astfel de mărturie.

Observăm, așadar, că însuși primul pas legat de Betania are o semnificație foarte mare. Reprezintă un principiu de o foarte mare importanță. Biserica este formată pe baza principiului simplu că *Cristos a găsit un loc*; în mijlocul acestei lumi în care este respins în multe feluri, El a găsit un loc.

Satisfacerea inimii Lui

În același pasaj, citim în continuare: *„...L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat jos, la picioarele Domnului, și asculta cuvintele Lui".* Tradus literal, versetul spune: „și ea s-a așezat la picioarele lui Isus continuând să asculte cuvintele Lui." „S-a așezat la picioarele Lui continuând să asculte." Tocmai acest lucru a iritat-o pe Marta: faptul că sora ei *continua* să asculte. Când s-a adresat Domnului, Marta a folosit, de fapt, același cuvânt. A venit la Domnul și a spus: *„Doamne, nu-Ți pasă că soră-mea continuă să mă lase să slujesc singură?".* „Continuă să mă lase..." – și asta pentru că Maria „continua să asculte"!

Ce înseamnă toate acestea? De fapt, aceasta Îi dă Domnului ceea ce El dorește cel mai mult. Satisface inima Domnului. Inima Domnului a fost satisfăcută de ceea ce a făcut Maria. Astfel înțelegem semnificația Betaniei. În capitolul 21 din Matei citim despre întâmplarea cu smochinul. Isus mergea pe drumul care leagă Betania de Ierusalim. Fusese în Ierusalim și, văzând ce era la templu, inima Lui a fost umplută de durere, a fost străpunsă de agonia dezamăgirii. A privit în jur, fără să spună nimic, și S-a întors la Betania. Dimineața, pe când era pe drum, fiind flămând și văzând un smochin, S-a apropiat de el ca să vadă dacă nu cumva are fructe. Negăsind niciun fruct, a spus: „De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine"; mai târziu, la întoarcere, trecând

pe lângă acel smochin, ucenicii au remarcat că acesta era uscat și I-au și atras Domnului atenția asupra acelui lucru.

După cum știm, acel smochin avea legătură cu Ierusalimul și era o imagine a iudaismului din vremea aceea. Dezamăgirea din inima Domnului, pe care a cunoscut-o în templu, a fost aceeași cu dezamăgirea simțită de El când S-a apropiat flămând de smochin și nu a găsit niciun fruct; cele două situații sunt identice. În acel moment, acea ordine a lucrurilor dispare din sfera de interes a Domnului. Iudaismul este dat la o parte pentru tot restul veacului – „De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine" (în greacă: „pentru veac"). Nu-L poate satisface pe Domnul, și este dat la o parte; este un pom uscat care nu-I poate da nimic.

Când inima Lui a simțit atât de acut acea dezamăgire și când a perceput-o în acest fel, a plecat spre Betania. Iar Betania înseamnă „casa smochinelor". Domnul nu-Și găsește mulțumirea în templu sau în Ierusalim, ci în Betania. De aceea a mers El întotdeauna acolo. Inima Lui Își găsea mulțumirea nu în sistemul religios rece, fără viață, formal din acele zile, ci în atmosfera vie, vibrantă, caldă a casei din Betania. A știut întotdeauna că, deși cuvintele Lui erau respinse în Ierusalim, ele erau acceptate și ascultate cu sete în Betania; acolo era întotdeauna cineva care „continua" să asculte.

Sunt impresionat de ceea ce scrie în capitolul 2 din Faptele apostolilor, unde spune că, după Rusalii, cei care au crezut „continuau stăruitor în învățătura apostolilor" (vers. 42, ASV). Observați? A apărut Biserica și aceasta este una dintre trăsăturile ei: „continuau stăruitor în învățătura apostolilor." Suntem atât de obișnuiți cu aceste cuvinte, încât nu par să ne comunice prea multe. Permiteți-mi să încerc să le transpun într-un mod practic și simplu.

În aceste pagini sunt consemnate anumite lucruri. Acum le citiți și mergeți mai departe pe căile voastre; poate vă veți aduce aminte de ele o anumită perioadă de timp; poate vă veți

aduce aminte mai mult timp de Betania. Menționarea Betaniei vă va aduce aminte de anumite lucruri pe care le-ați citit. Puteți considera acest mesaj ca fiind unul mai mult sau mai puțin bun, unul interesant, sau alte lucruri asemănătoare. Ce mare diferență este între această atitudine și aceea de a merge și a „continua stăruitor în învățătură"! Voi înșivă trebuie să înțelegeți pentru voi acest lucru: „Ce înseamnă pentru mine să continui stăruitor în acest lucru"?

Cuvântul folosit este, în realitate, „a persevera". „Ei perseverau în învățătura apostolilor." Este o mare diferență între a persevera în învățătură și a merge mai departe, spunând: „Acesta a fost un mesaj foarte bun." „A persevera" înseamnă dedicarea practică, hotărâtă a inimii față de adevăr. Și Biserica este tocmai locul unde ceea ce vine de la El este primit, fiind urmat de o dedicare *completă* a întregii inimi, a întregii vieți.

Probabil tocmai aceasta nu-i plăcea Martei, și anume faptul că Maria s-a dedicat întru totul ascultării Domnului, abandonându-se, uitând de sine. Aceasta caută Domnul. Mă întreb care ar fi consecințele dacă am avea această atitudine față de orice cuvânt al adevărului divin pe care-l primim. Când mă gândesc la munții de adevăr care au fost înălțați, nu pot să nu mă întreb: „Care este procentul în care adevărul acesta a fost pus în practică în mod real de către cei care îl aud?" Motivul pentru care cei de la început trăiau realitatea este acela că ei au avut o atitudine practică față de cele ce au auzit și au perseverat în ele stăruitor. Nu au mers mai departe spunând: „Ce predică minunată a rostit Petru astăzi!" Nu, ei au perseverat în învățătura apostolilor.

Acest lucru îl vrea Domnul. Aceasta aduce mulțumire inimii Lui. Maria și-a ocupat locul la picioarele Lui și a continuat să asculte cuvintele Lui. Orice altceva L-a dezamăgit, dar aceasta a adus mulțumire inimii Lui. A aduce mulțumire inimii Domnului trebuie să fie o caracteristică a vieților celor din poporul Lui; iar inima Lui este mulțumită și satisfăcută tocmai de faptul

că ne ținem de cuvântul Lui, îi recunoaștem corect valoarea, îl considerăm ca fiind cel mai de preț. Adunarea trebuie să fie, pentru Domnul, „casa smochinelor".

Slujire corectată

În continuare, să privim la Marta. *„Marta era împovărată cu multă slujire, a venit repede la El şi I-a zis..."* (KJV). Expresia din limba greacă folosită aici este foarte puternică și înseamnă că a mers la El și L-a implicat în această problemă. Adică ea L-a considerat pe El responsabil de această stare de lucruri și, dacă ar fi fost să spună tot ce avea în ea, ar fi spus: „Tu ești responsabil, Tu ești implicat în această situaţie, și Tu ești Cel care trebuie să o rezolvi". Acesta este sensul comunicat de cuvintele folosite în original – Îl consideră pe El ca fiind implicat în această problemă și, dacă ar fi vrut, ar fi putut și ar fi trebuit să corecteze lucrurile. Asta arată că Marta a izbucnit. A ţinut în ea și, în cele din urmă, nemaiputându-se stăpâni, a mers la El și a izbucnit: *„Doamne, nu-Ţi pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute!"*

Aș vrea să înțelegeți greutatea acestei situații pentru a o putea înțelege pe Marta. Trebuie să înțelegeți starea de spirit și poziția Martei. Expresia „împovărată cu multă slujire" nu prea ne spune care era situația cu adevărat. Cred că, din pricina traducerii, nu ne putem face o impresie clară cu privire la ce se întâmpla cu adevărat. Cuvântul din limba greacă folosit aici înseamnă era „distrasă", „trasă în mai multe direcții". Probabil neliniștea i se vedea pe față. Din ce motiv era neliniștită? Din cauza multelor griji ale gospodăriei, poate a multor vase de curățat, a tot felul de preocupări. Și Domnul i-a spus Martei: „Marta, te frămânţi pentru tot felul de lucruri secundare; porți mai mult decât poți duce. Un singur lucru este cu adevărat necesar."